

Υπόθεση C-322/19

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

23 Απριλίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

High Court (Ιρλανδία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

25 Μαρτίου 2019

Αιτούντες:

KS

MHK

Καθών:

The International Protection Appeals Tribunal

The Minister for Justice and Equality

Ireland and the Attorney General

Επί του αντικειμένου της διαφοράς

Δίκη επί αιτήσεων δικαστικού ελέγχου των αποφάσεων του International Protection Appeals Tribunal (IPAT) με τις οποίες απορρίφθηκαν οι προσφυγές των αιτούντων κατά των αποφάσεων του Department of Justice and Equality να μην τους επιτραπεί πρόσβαση στην αγορά εργασίας.

Προδικαστικά ερωτήματα

- α) Δύνатаι, για την ερμηνεία πράξεως του δικαίου της Ένωσης, έχουσας εφαρμογή σε συγκεκριμένο κράτος μέλος, να ληφθεί υπόψη άλλη τέτοια πράξη η οποία δεν έχει εφαρμογή στο εν λόγω κράτος μέλος αλλά εκδόθηκε την ίδια ημέρα με την πρώτη πράξη;

- β) Έχει το άρθρο 15 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) εφαρμογή σε πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί απόφαση μεταφοράς βάσει του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, ήτοι του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013;
- γ) Δικαιούται κράτος μέλος, στο πλαίσιο της μεταφοράς του άρθρου 15 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση), να θεσπίσει ένα γενικό μέτρο με το οποίο, κατ' ουσίαν, αποδίδεται στους αιτούντες που πρέπει να μεταφερθούν βάσει του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, ήτοι του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013, κάθε καθυστέρηση κατά ή μετά την έκδοση της αποφάσεως μεταφοράς;
- δ) Όταν ο αιτών εγκαταλείπει κράτος μέλος μη έχοντας ζητήσει σε αυτό διεθνή προστασία και στη συνέχεια μεταβαίνει σε άλλο κράτος μέλος, όπου ζητεί την παροχή διεθνούς προστασίας, και εκδίδεται σε βάρος του απόφαση μεταφοράς, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, ήτοι του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013, βάσει της οποίας μεταφέρεται πίσω στο πρώτο κράτος μέλος, δύναται, για τους σκοπούς του άρθρου 15 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση), να αποδοθεί στον αιτούντα η επιγενόμενη καθυστέρηση κατά την επεξεργασία της αιτήσεως παροχής προστασίας;
- ε) Όταν ο αιτών αποτελεί το αντικείμενο αποφάσεως μεταφοράς σε άλλο κράτος μέλος βάσει του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, ήτοι του κανονισμού (ΕΕ) 604/2013, αλλά η μεταφορά αυτή καθυστερεί για τον λόγο ότι ο αιτών κίνησε δίκη με την υποβολή αιτήσεως δικαστικού ελέγχου, συνεπεία της οποίας ανεστάλη η μεταφορά, κατόπιν δικαστικής αποφάσεως αναστολής, δύναται τότε, για τους σκοπούς του άρθρου 15 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση), να αποδοθεί στον αιτούντα η επιγενόμενη καθυστέρηση κατά την επεξεργασία της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας, είτε γενικώς είτε ειδικώς, δηλαδή εφόσον διαπιστωθεί στο πλαίσιο της δίκης αυτής ότι η αίτηση δικαστικού ελέγχου είναι αβάσιμη, προδήλως ή μη, ή ότι υποβλήθηκε καταχρηστικώς;

Παρατιθέμενες διατάξεις του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Άρθρο 78 ΣΛΕΕ.

Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ 2005, L 326).

Οδηγία 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση

του καθεστώτος διεθνούς προστασίας [ΕΕ 2013, L 180· στο εξής: οδηγία για τις διαδικασίες (αναδιατύπωση)]. Στο άρθρο 31, παράγραφος 3, της συγκεκριμένης οδηγίας ορίζεται ότι η προθεσμία έξι μηνών, η οποία προβλέπεται για την εξέταση της αιτήσεως, αρχίζει υποχρεωτικά από τη στιγμή που ο αιτών βρίσκεται «στο έδαφος του [υπεύθυνου] κράτους μέλους και τον έχει αναλάβει η αρμόδια αρχή». Η εν λόγω οδηγία δεν έχει εφαρμογή στην Ιρλανδία, ωστόσο εκδόθηκε την ίδια ημέρα με την οδηγία 2013/33/ΕΕ και προβάλλεται ότι είναι λυσιτελής για την ερμηνεία της τελευταίας.

Οδηγία 2013/33/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία [ΕΕ 2013, L 180· στο εξής: οδηγία για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση)]. Αφενός, κατά το άρθρο 2 και την αιτιολογική σκέψη 8, το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας είναι ευρύ ώστε να εμπίπτουν σε αυτήν όλοι οι αιτούντες. Κατά το άρθρο 2, στοιχείο β', ως «αιτών» νοείται «ο υπήκοος τρίτης χώρας ή ο ανιθαγενής ο οποίος έχει ασκήσει αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας, επί της οποίας δεν έχει ληφθεί ακόμη οριστική απόφαση». Αφετέρου, στην αιτιολογική σκέψη 35 εκτίθεται ότι η οδηγία σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και γίνεται ρητή μνεία διαφόρων άρθρων του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), αλλά δεν μνημονεύεται το άρθρο 15 του Χάρτη, το οποίο αφορά το δικαίωμα στην εργασία. Το άρθρο 15 της οδηγίας προβλέπει δικαίωμα προσβάσεως στην εργασία μετά την παρέλευση προθεσμίας εννέα μηνών από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας, εκτός αν μπορεί να αποδοθεί στον αιτούντα τυχόν καθυστέρηση. Πρόκειται για ευρύτερη διατύπωση, αντιπαραβαλλόμενη προς αυτήν του άρθρου 31, παράγραφος 3, της οδηγίας για τις διαδικασίες (αναδιατύπωση), όπου γίνεται λόγος για καθυστέρηση η οποία μπορεί να αποδοθεί «σαφώς» στη «μη συμμόρφωση» του αιτούντος με τις υποχρεώσεις του.

Κανονισμός (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα [(ΕΕ 2013, L 180· στο εξής: κανονισμός Δουβλίνο ΙΙΙ)].

Παρατιθέμενες διατάξεις του εθνικού δικαίου

Η σχετική εθνική νομοθεσία η οποία μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη την οδηγία για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) είναι ο κανονισμός του 2018, Ευρωπαϊκές Κοινότητες (Απαιτήσεις υποδοχής) (στο εξής: κανονισμός του 2018). Στο πλαίσιο της κύριας δίκης, αμφισβητούνται τρεις διατάξεις του κανονισμού αυτού, και συγκεκριμένα:

- (i) Ο κανόνας 2(2), ο οποίος προβλέπει ότι, αφής στιγμής εκδοθεί απόφαση μεταφοράς, το πρόσωπο το οποίο αποτελεί αντικείμενο μιας τέτοιας αποφάσεως

παύει να θεωρείται «αιτών» για τους σκοπούς του κανονισμού του 2018. Κατά τον κανόνα 2(2)a, τα πρόσωπα στα οποία έχει κοινοποιηθεί απόφαση μεταφοράς τους δεν θεωρούνται αιτούντες, ενώ ο κανόνας 2(2)b θεσπίζει μια κατηγορία προσώπων τα οποία θεωρούνται «αποδέκτες αλλά όχι αιτούντες». Ως «αιτών», κατά τον κανόνα 2(1) νοείται το πρόσωπο το οποίο έχει υποβάλει αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας, ή το πρόσωπο για λογαριασμό του οποίου έχει υποβληθεί μια τέτοια αίτηση, και το οποίο δεν απώλεσε την ιδιότητα του αιτούντος. Κατά τον κανόνα 2(3), όταν ένα πρόσωπο σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί απόφαση μεταφοράς προσφεύγει ενώπιον του δικαστηρίου IPAT, πρέπει να θεωρείται αποδέκτης αλλά όχι αιτών.

(ii) Ο κανόνας 11(2) ο οποίος προβλέπει ότι, «υπό την επιφύλαξη ότι δεν ορίζεται κάτι άλλο σε άλλο νομοθέτημα ή σε άλλον κανόνα δικαίου, αποδέκτης ο οποίος δεν είναι αιτών δεν δύναται να αναζητήσει ή να αποκτήσει πρόσβαση στην αγορά εργασίας ή να εργάζεται ως μισθωτός ή να αυτοαπασχολείται».

(iii) Ο κανόνας 11(12), ο οποίος προβλέπει ότι οι νόμοι Employment Permits Acts 2006 έως 2014 δεν έχουν εφαρμογή σε αιτούντες ή αποδέκτες, τουτέστιν στους υποκείμενους σε διαδικασία μεταφοράς κατ' εφαρμογήν του συστήματος του Δουβλίνου.

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της διαδικασίας της κύριας δίκης

- 1 Ο πρώτος αιτών, K.S., μετέβη από το Πακιστάν στο Ηνωμένο Βασίλειο το 2010. Ο K.S. δεν υπέβαλε στο Ηνωμένο Βασίλειο αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας. Το 2015, μετέβη στην Ιρλανδία και ζήτησε διεθνή προστασία στο εν λόγω κράτος στις 11 Μαΐου 2015. Κατ' εφαρμογήν του συστήματος του Δουβλίνου, ο Refugee Applications Commissioner (Ιρλανδία) αποφάσισε στις 9 Μαρτίου 2016 τη διαβίβαση της αιτήσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η συγκεκριμένη απόφαση επικυρώθηκε από το Refugee Appeals Tribunal (Ιρλανδία) στις 17 Αυγούστου 2016. Ο K.S. κίνησε ενώπιον του High Court (Ιρλανδία) διαδικασία δικαστικού ελέγχου της αποφάσεως αυτής. Η εν λόγω ένδικη διαδικασία παραμένει εκκρεμής και, ως εκ τούτου, η μεταφορά έχει ανασταλεί.
- 2 Ο K.S. προσέφυγε στο Department of Justice and Equality (Ιρλανδία), αιτούμενος πρόσβαση στην αγορά εργασίας, κατ' εφαρμογήν του κανόνα 11(3) του κανονισμού του 2018. Το αίτημά του απορρίφθηκε για τον λόγο ότι στον κανονισμό του 2018 προβλέπεται ότι πρόσωπα, όπως ο προσφεύγων, τα οποία αποτελούν αντικείμενο αποφάσεων μεταφοράς βάσει του συστήματος του Δουβλίνου, δεν δικαιούνται πρόσβαση στην αγορά εργασίας. Ο K.S. ζήτησε να επανεξεταστεί η υπόθεσή του, αίτημα το οποίο απορρίφθηκε στις 19 Ιουλίου 2018. Στη συνέχεια, άσκησε κατά της απορριπτικής αποφάσεως προσφυγή ενώπιον του International Protection Appeals Tribunal (IPAT) (Ιρλανδία), το οποίο απέρριψε την προσφυγή του στις 11 Σεπτεμβρίου 2018. Κατόπιν αυτού, ο

K.S. ζήτησε από το High Court άδεια για την υποβολή αιτήσεως δικαστικού ελέγχου της τελευταίας απορριπτικής αποφάσεως και στις 24 Σεπτεμβρίου 2018 του χορηγήθηκε άδεια να υποβάλει την υπό κρίση αίτηση δικαστικού ελέγχου.

- 3 Ο δεύτερος προσφεύγων, Μ.Η.Κ., μετέβη από το Μπαγκλαντές στο Ηνωμένο Βασίλειο το 2009. Η ισχύς της άδειας παραμονής του στο Ηνωμένο Βασίλειο έληξε και, το 2014, μετέβη στην Ιρλανδία, όπου ζήτησε διεθνή προστασία στις 16 Φεβρουαρίου 2015. Στις 25 Νοεμβρίου 2015, του κοινοποιήθηκε απόφαση διαβιβάσεως της αιτήσεώς του στο Ηνωμένο Βασίλειο, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ. Ο Μ.Η.Κ. άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ενώπιον του Refugee Appeals Tribunal, το οποίο απέρριψε την προσφυγή του στις 30 Μαρτίου 2016. Στις 18 Απριλίου 2016, κίνησε ενώπιον του High Court διαδικασία δικαστικού ελέγχου της τελευταίας αποφάσεως. Η εν λόγω ένδικη διαδικασία παραμένει εκκρεμής και, ως εκ τούτου, η μεταφορά έχει ανασταλεί.
- 4 Ο Μ.Η.Κ. αιτήθηκε πρόσβαση στην αγορά εργασίας, κατ' εφαρμογήν του κανόνα 11(3) του κανονισμού του 2018, αίτημα το οποίο απορρίφθηκε από το Department of Justice and Equality (Ιρλανδία) στις 16 Αυγούστου 2018. Στη συνέχεια, στις 29 Αυγούστου 2018, ο Μ.Η.Κ. ζήτησε επανεξέταση της αποφάσεως αυτής, αίτημα το οποίο απορρίφθηκε στις 5 Σεπτεμβρίου 2018. Στις 18 Σεπτεμβρίου 2018, άσκησε προσφυγή ενώπιον του International Protection Appeals Tribunal, το οποίο απέρριψε την προσφυγή, στις 17 Οκτωβρίου 2018. Ο Μ.Η.Κ. ζήτησε από το High Court άδεια για την υποβολή αιτήσεως δικαστικού ελέγχου της τελευταίας απορριπτικής αποφάσεως και στις 12 Νοεμβρίου 2018 του χορηγήθηκε άδεια να υποβάλει την υπό κρίση αίτηση δικαστικού ελέγχου.
- 5 Στο πλαίσιο της κύριας δίκης, αμφότεροι οι αιτούντες ζητούν, κατ' ουσίαν, να ακυρωθούν οι αποφάσεις με τις οποίες δεν τους επετράπη πρόσβαση στην αγορά εργασίας, να αναγνωριστεί ότι οι κανόνες 2(2) και 11(2) και (12) του κανονισμού του 2018 αντιβαίνουν προς την οδηγία για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) και να τους επιδικαστεί αποζημίωση.

Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων

- 6 Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι οι σχετικές εθνικές διατάξεις, κατά τις οποίες πρόσωπο σε βάρος του οποίου, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, εκδόθηκε απόφαση μεταφοράς δεν δικαιούται πρόσβαση στην εθνική αγορά εργασίας, αντιβαίνουν προς την οδηγία για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση). Διατείνονται ότι το άρθρο 15 της εν λόγω οδηγίας –το οποίο προβλέπει δικαίωμα στην εργασία μετά την παρέλευση προθεσμίας εννέα μηνών από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως παροχής διεθνούς προστασίας, εκτός αν οποιαδήποτε καθυστέρηση μπορεί να αποδοθεί στον αιτούντα– έχει εφαρμογή σε πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί απόφαση μεταφοράς βάσει του κανονισμού Δουβλίνο ΙΙΙ, λόγω του ευρέος ορισμού του «αιτούντος» στο άρθρο 2, στοιχείο β', της οδηγίας αυτής. Επίσης, επικαλούνται την απόφαση του

Δικαστηρίου της 27ης Σεπτεμβρίου 2012 στην υπόθεση C-179/11, *Cimade κατά Ministre de l'Interieur, de l'Outre-mer, des Collectivites territoriales et de l'Immigration*, με την οποία το Δικαστήριο, επί υποθέσεως η οποία αφορά την προηγούμενη οδηγία για τις απαιτήσεις υποδοχής (οδηγία 2003/9/EK), αποφάνθηκε ότι απολαμβάνουν των ελάχιστων προδιαγραφών υποδοχής οι αιτούντες που υπόκεινται στο σύστημα του Δουβλίνου.

- 7 Οι καθών αντιλέγουν ότι το άρθρο 15 της οδηγίας για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) δεν έχει εφαρμογή σε πρόσωπο για το οποίο έχει εκδοθεί απόφαση μεταφοράς βάσει του κανονισμού Δουβλίνο III, λόγω του γράμματος της διατάξεως και των προπαρασκευαστικών εργασιών, και ότι ουδέποτε ήταν στους σκοπούς της οδηγίας να παρέχει τέτοιου είδους προστασία. Επιπροσθέτως, προβάλλουν ότι η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Cimade* αποτελεί νομολογιακό προηγούμενο μόνον όσον αφορά την κρίση του Δικαστηρίου ότι οι υλικές συνθήκες υποδοχής (και όχι οι συνθήκες υποδοχής εν γένει) πρέπει να διασφαλίζονται στους αιτούντες, κατ' εφαρμογήν του συστήματος του Δουβλίνου.
- 8 Οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι, εφαρμόζοντας το άρθρο 15 της οδηγίας για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) το κράτος μέλος δεν δικαιούται να θεσπίσει ένα τόσο γενικό μέτρο με το οποίο αποδίδεται στους αιτούντες, που αποτελούν αντικείμενο αποφάσεως μεταφοράς βάσει του κανονισμού Δουβλίνο III, κάθε καθυστέρηση κατά ή μετά την έκδοση της αποφάσεως μεταφοράς. Οι καθών αντιτάσσουν ότι κράτος μέλος δικαιούται να θεσπίσει ένα τέτοιο γενικό μέτρο.
- 9 Οι αιτούντες ισχυρίζονται ότι, υπό τις περιστάσεις που αναφέρει το τέταρτο προδικαστικό ερώτημα, η προκληθείσα καθυστέρηση, όσον αφορά την επεξεργασία της αιτήσεως παροχής προστασίας, δεν μπορεί, για τους σκοπούς του άρθρου 15 της οδηγίας για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση), να αποδοθεί στον αιτούντα. Προβάλλουν ότι αυτό προκύπτει ρητώς από την απόφαση *Cimade* και επικαλούνται την αιτιολογική σκέψη 8 της οδηγίας. Στο ίδιο πνεύμα, οι αιτούντες υποστηρίζουν ότι καθυστερήσεις οι οποίες οφείλονται σε δίκη επί αιτήσεως δικαστικού ελέγχου, όπως αναφέρεται στο πέμπτο προδικαστικό ερώτημα, ομοίως δεν δύνανται, για τους σκοπούς του άρθρου 15 της οδηγίας για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση), να αποδοθούν στον αιτούντα, καθόσον ο αιτών δικαστικό έλεγχο ασκεί δικαίωμα προσβάσεως στη δικαιοσύνη. Οι καθών αντιλέγουν ότι αυτού του είδους οι καθυστερήσεις μπορούν να αποδοθούν στον αιτούντα.
- 10 Όσον αφορά το ερώτημα αν πράξη του δικαίου της Ένωσης, μη έχουσα εφαρμογή σε κράτος μέλος, δύναται να ληφθεί υπόψη για την ερμηνεία άλλης πράξεως του δικαίου της Ένωσης η οποία έχει εφαρμογή στο συγκεκριμένο κράτος μέλος, οι αιτούντες διατείνονται ότι η μη έχουσα εφαρμογή αναδιατύπωση οδηγίας δύναται να ληφθεί υπόψη καθό μέτρο έχει αναγνωριστικό ή κωδικοποιητικό χαρακτήρα. Οι καθών ισχυρίζονται ότι η απάντηση στο ερώτημα αυτό είναι καταφατική και ότι το γεγονός ότι η Ιρλανδία δεν επέλεξε να καταλαμβάνεται από την οδηγία για τις διαδικασίες (αναδιατύπωση) δεν έχει καμία σημασία, καθόσον οι οδηγίες είναι

μέτρα ευρωπαϊκής εμβέλειας και δεν είναι δυνατόν να ερμηνεύονται κατά το δοκούν στα διάφορα κράτη μέλη.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 11 Επισημαίνεται προκαταρκτικά ότι το αιτούν δικαστήριο θεωρεί ότι, αν η οδηγία για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) δεν παρέχει στους αιτούντες δικαίωμα στην εργασία, οι τελευταίοι δεν δύνανται να επικαλεστούν τον Χάρτη, καθόσον η Ιρλανδία δεν εφαρμόζει το δίκαιο της Ένωσης κατά την εξέταση των αιτήσεων τους για πρόσβαση στην αγορά εργασίας και, ως εκ τούτου, ο Χάρτης δεν έχει εφαρμογή. Ακόμη όμως και αν είχε εφαρμογή, το άρθρο 15 του Χάρτη δεν παρέχει δικαιώματα σε υπηκόους τρίτης χώρας, οπότε η ουσία της υπό κρίση υποθέσεως συνοψίζεται στο αν η οδηγία παρέχει ένα τέτοιο δικαίωμα στους αιτούντες.
- 12 Όσον αφορά το πρώτο προδικαστικό ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, αν μια μη έχουσα εφαρμογή νομική πράξη είναι, υπό ειδικές περιστάσεις, λυσιτελής για την ερμηνεία νομικής πράξεως έχουσας εφαρμογή, τότε πρέπει επίσης να είναι λυσιτελής για την ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας που μεταφέρει στην εσωτερική έννομη τάξη την έχουσα εφαρμογή νομική πράξη. Κατά το αιτούν δικαστήριο, καθό μέτρο μια οδηγία απλώς αναδεικνύει τη βούληση του Ευρωπαϊού νομοθέτη, είναι άνευ σημασίας αν κάποιος επιμέρους κράτος επέλεξε να καταλαμβάνεται από συγκεκριμένη οδηγία ή όχι. Η λυσιτέλεια του ερωτήματος αυτού έγκειται στο ότι παρέχει στο αιτούν δικαστήριο τη δυνατότητα να γνωρίσει αν κατά την ερμηνεία της οδηγίας για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) δύναται να λάβει υπόψη την οδηγία για τις διαδικασίες ασύλου (αναδιατύπωση), η οποία δεν έχει εφαρμογή στην Ιρλανδία. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, αυτό θα δώσει ένα ορισμένο στήριγμα στην επιχειρηματολογία που ανέπτυξαν οι καθών.
- 13 Όσον αφορά το δεύτερο προδικαστικό ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι οι διατάξεις του άρθρου 15 της οδηγίας για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) βασίζονται στην παραδοχή ότι υπήρξε κάποια καθυστέρηση εκ μέρους της αρμόδιας αρχής να εκδώσει απόφαση εντός της προθεσμίας των εννέα μηνών. Αυτό προϋποθέτει ότι η αρμόδια αρχή είναι σε θέση να εκδώσει μια τέτοια απόφαση. Τούτο ωστόσο δεν μπορεί να συμβεί στο πλαίσιο του συστήματος του Δουβλίνου έως ότου ολοκληρωθεί στην πράξη η μεταφορά του αιτούντος. Επιπλέον, κατά το αιτούν δικαστήριο, η αρχή που διατυπώνεται στην απόφαση *Cimade* δεν πρέπει να επεκταθεί αδικαιολόγητα, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι λειτουργεί ως «πόλος έλξης» δικαιωμάτων και, ως εκ τούτου, κατά μείζονα λόγο, του δικαιώματος προσβάσεως στην αγορά εργασίας, σε πρόσωπα για τα οποία ο μοναδικός λόγος που δικαιολογεί την παρουσία τους στο έδαφος της Ένωσης είναι η υποβολή αιτήσεως προστασίας. Εξάλλου, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι υπάρχει σημαντικό ζήτημα καταχρήσεως δικαιωμάτων στο πλαίσιο του συστήματος του Δουβλίνου, με δεδομένο ότι όποιο πρόσωπο είναι το αντικείμενο αποφάσεως μεταφοράς στο πλαίσιο της διαδικασίας του Δουβλίνου

έχει, εξ ορισμού, σε κάποιο βαθμό τουλάχιστον, καταστρατηγήσει τη διαδικασία που προβλέπεται στο κοινό ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου. Η λυσιτέλεια του εν λόγω ερωτήματος έγκειται στο ότι, αν το άρθρο 15 δεν έχει εφαρμογή σε αυτούς τους αιτούντες, τότε η αίτησή τους προσβάσεως στην αγορά εργασίας δεν θα ευδοκιμήσει.

- 14 Όσον αφορά το τρίτο προδικαστικό ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο προτείνει ως απάντηση την εξής: αιτών, ο οποίος δεν υπέβαλε αίτηση ασύλου στο πρώτο κράτος μέλος στην επικράτεια του οποίου ήταν παρών και στη συνέχεια εγκατέλειψε το συγκεκριμένο κράτος μέλος και ζήτησε άσυλο σε άλλο κράτος μέλος, είναι εξ ολοκλήρου υπεύθυνος όσον αφορά την ανάγκη επικλήσεως των διαδικασιών που προβλέπονται στο σύστημα του Δουβλίνου και για τον λόγο αυτόν το κράτος μέλος έχει το δικαίωμα να θεσπίσει γενική διάταξη που αποδίδει στον αιτούντα κάθε επιγενόμενη καθυστέρηση. Τούτο δεν αντίκειται στην απόφαση *Cimade* γενικώς, καθόσον το ζήτημα των καθυστερήσεων που αποδίδονται στον αιτούντα δεν αφορά την οδηγία για τις απαιτήσεις υποδοχής (αναδιατύπωση) στο σύνολό της αλλά μόνο στο πλαίσιο των άρθρων 9, παράγραφος 1 (κράτηση) και 15, παράγραφος 1. Η λυσιτέλεια του εν λόγω ερωτήματος έγκειται στο ότι, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, η αίτηση προσβάσεως των αιτούντων στην αγορά εργασίας δεν θα ευδοκιμήσει.
- 15 Όσον αφορά το τέταρτο προδικαστικό ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο προτείνει ως απάντηση την εξής: υπό αυτές τις περιστάσεις, πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα να αποδίδονται στον αιτούντα τέτοιου είδους καθυστερήσεις, καθόσον η δική του παράλειψη να ζητήσει προστασία στο πρώτο κράτος μέλος και η δική του επιλογή να μεταβεί στη συνέχεια σε άλλο κράτος μέλος και να υποβάλει εκεί την αίτησή του, κατά παράβαση του συστήματος που προβλέπει η συνεπής και ορθή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης, είναι εκείνες που προκάλεσαν την επίμαχη καθυστέρηση. Η λυσιτέλεια του εν λόγω ερωτήματος έγκειται στο ότι, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, η αίτηση προσβάσεως των αιτούντων στην αγορά εργασίας δεν θα ευδοκιμήσει.
- 16 Όσον αφορά το πέμπτο προδικαστικό ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο προτείνει ως απάντηση την εξής: η κίνηση δίκης με την υποβολή αιτήσεως δικαστικού ελέγχου, μολονότι προβλέπεται εκ του νόμου, αποτελεί αυτόβουλη επιλογή του αιτούντος και, ως εκ τούτου, κάθε επιγενόμενη καθυστέρηση δύναται να αποδοθεί στον αιτούντα. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο όταν η αίτηση δικαστικού ελέγχου υποβάλλεται καταχρηστικώς ή είναι αβάσιμη. Η λυσιτέλεια του εν λόγω ερωτήματος έγκειται στο ότι, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, η αίτηση προσβάσεως των αιτούντων στην αγορά εργασίας δεν θα ευδοκιμήσει. Αν η απάντηση είναι ότι καθυστερήσεις που οφείλονται σε δίκη επί αιτήσεως δικαστικού ελέγχου δύναται να αποδοθούν στον αιτούντα μόνον όταν η αίτηση δικαστικού ελέγχου είναι αβάσιμη ή υποβλήθηκε καταχρηστικώς, τότε η κύρια δίκη θα πρέπει να ανασταλεί έως ότου το ζήτημα αυτό κριθεί στο πλαίσιο της πρώτης δέσμης αιτήσεων δικαστικού ελέγχου που υποβλήθηκαν από κάθε αιτούντα.

Αίτηση εφαρμογής της ταχείας διαδικασίας

- 17 Το αιτούν δικαστήριο ζητεί την εκδίκαση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως με την ταχεία διαδικασία, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Συναφώς, παραθέτει τις διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Απριλίου 2008 στην υπόθεση C-127/08, Metock κ.λπ. κατά Minister for Justice, Equality and Law Reform, και της 9ης Σεπτεμβρίου 2011 στην υπόθεση C-256/11, Dereci κ.λπ. κατά Bundesministerium für Inneres. Το αιτούν δικαστήριο θεωρεί ότι οι αιτούντες, όπως και όσοι άλλοι έχουν ασκήσει παρόμοια ένδικα μέσα ενώπιον του High Court, βρίσκονται επί του παρόντος σε κατάσταση αβεβαιότητας όσον αφορά το δικαίωμά τους προσβάσεως στην αγορά εργασίας. Ως εκ τούτου, όσο πιο σύντομα εκδοθεί η απόφαση του Δικαστηρίου τόσο πιο γρήγορα θα λήξει η αβεβαιότητα αυτή.